

Arrest

nr. 214 328 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 29 december 2016 België is binnengekomen, diende op 10 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 15 november 2016 in Hongarije (Eurodac).

1.2. Op 21 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 21 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 10/01/2017

A. Feitenrelaas

U werd op 23 februari 2018 van 14.12u tot 17.51u gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat meester Helsen was gedurende het ganse gehoor aanwezig.

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Sultanpur gelegen in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. U bent geboren op 10 mei 1991 en bent Tadzjiek van etnische origine. In de tiende graad hield u de school voor bekeken. Na uw afstuderen werkte u als zelfstandig taxichauffeur tussen de stad Jalalabad en het district Surkh Rod. Op 1 mizan 1394 begon u te werken als chauffeur van M.R., de directeur van de elektriciteitsmaatschappij. U werd opgebeld door de taliban. De taliban eiste dat u uw werk zou opgeven. U besprak deze dreigtelefoon noch met uw familieleden noch met uw werkgever. Vijf of zes dagen later, op de 25ste dag van de maand saur leverde de taliban een dreigbrief af aan uw ouderlijk huis. Uw vader bracht deze dreigbrief naar het huis van uw werkgever, waar u zich op dat moment bevond. Uw vader toonde de dreigbrief ook aan uw werkgever waarna u zowel uw vader als uw werkgever op de hoogte bracht van de dreigtelefoon die u voordien ontving. Uw werkgever vertelde u dat hij u geen bescherming kon bieden waarna u besloot het land te verlaten. Op 25 of 28.02.1395 verliet u uw land van herkomst. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een duplicaat van een Afghaans identiteitsdocument (taskara), een schoolrapport van de negende graad, een tewerkstellingsattest, een talibandreigbrief en een document uitgaande van de dorpsoudsten en de malik ter bevestiging van uw problemen

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw geboortedatum ernstige vragen oproepen. Zo verklaart u op 12 mei 1991 te zijn geboren. Wanneer het CGVS informeert naar uw geboortedatum in uw eigen, Afghaanse kalender antwoordt u, hoewel u deze datum precies weergeeft in de Gregoriaanse kalender, de kalender niet goed te beheersen. Gevraagd naar uw geboortjaar in de Afghaans/Perzische jaarrekening verwijst u naar de Afghaanse maand jauza (22.05 – 21.06). Wanneer het CGVS nogmaals informeert naar uw geboortjaar in de Afghaans/Perzische kalender stelt u uiteindelijk te denken ongeveer in het jaar 1370 te zijn geboren (cgvs, p.3). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat 12 mei 1991 in de Gregoriaanse kalender overeenstemt met 22 saur 1370. De vaststelling dat u verklaart tot en met de negende graad school te gelopen in Afghanistan en uw geboortedatum wel precies in de Gregoriaanse kalender kan weergeven maar bijzonder moeizaam en weinig precies in uw eigen Afghaans/Perzische kalender roept ernstige vragen op. Het doet het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke geboortedatum en identiteit en in het kader van uw asielaanvraag een geboortedatum hanteert die werd opgemaakt na uw vertrek uit Afghanistan.

Verder dient gewezen te worden op uw weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aangaande de bedreigingen die u van de taliban ontving vanwege uw tewerkstelling als chauffeur voor M.R.. Zo stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u de dreigtelefoon uitgaande van de taliban met niemand, zelfs niet met uw vader, besprak omdat u niet zeker wist of het een echte bedreiging dan wel een flauwe grap betrof. Deze bewering kan niet overtuigen. U stelt immers zelf dat uw werkgever u drie of vier maanden voor de ontvangst van de telefoonoproep reeds waarschuwde voor mogelijke problemen en u aanmaande hem hiervan op de hoogte te brengen. Rekening houden met deze verklaring kan aan uw bewering dat u gedurende drie tot vijf minuten telefonisch bedreigd werd door de taliban en vervolgens bedacht dat dit ook een flauwe grap kon zijn en niemand in uw omgeving, noch uw vader noch uw werkgever, hiervan op de hoogte bracht kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Bovendien dient gewezen te worden op uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken waar u stelde dat u na de telefonische bedreiging door de taliban uw werkgever hiervan op de hoogte bracht (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Die zou u vervolgens gerustgesteld hebben waarna u uw werk hervatte.

De vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u uw werkgever op de hoogte bracht en na diens geruststellende woorden uw werk hervatte terwijl u tijdens het gehoor voor het CGVS beweert dat u aanvankelijk niemand, ook uw werkgever niet, op de hoogte bracht van de dreigtelefoon en pas nadat u een dreigbrief ontving uw vader en uw werkgever informeerde over de dreigtelefoon die u enkele dagen voordien ontving waarna u uw werk voor bekeken hield (cgvs p.9 en 16) ondergraaft dan ook volkomen de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende uw problemen met de taliban in Afghanistan.

Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u dat u slechts één telefoonoproep van de taliban ontving (cgvs p.9 en 16). Ook deze bewering roept ernstige vragen op. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u immers dat u vijf dagen nadat u uw werkgever op de hoogte bracht van de eerste dreigtelefoon een tweede dreigtelefoon van de taliban ontving. Tijdens deze telefoonoproep werd u bedreigd met de dood omdat u geen gevolg gegeven had aan de eisen van de taliban (vragenlijst CGVS – vraag 3.5). De vaststelling dat u op 29 mei 2017 op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u twee dreigtelefoons ontving waarbij tijdens de tweede telefoonoproep concrete en duidelijke bedreigingen ten aanzien van uw leven werden geuit en dat u een half jaar later tijdens het gehoor voor het CGVS nog slechts weet heeft van één enkele telefonische bedreiging ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende uw problemen met de taliban in Afghanistan. Uw verklaring voor de hiervoor aangehaalde tegenstrijdigheden, dat de tolk tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slordig tewerk ging, kan niet overtuigen. Uit de neerslag van dit gehoor blijkt dat uw verklaringen op het einde van het gehoor werden voorgelezen waarna u dit ondertekende.

Op basis van voorgaande elementen dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw asielprocedure uw asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient dan ook te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een identiteitsdocument (taskara), een document uitgaande van de dorpsoudsten en de malik ter bevestiging van uw problemen, een tewerkstellingsattest, een schoolrapport en een dreigbrief uitgaande van de taliban) herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Aangaande het identiteitsdocument (taskara) dat u neerlegt dient te worden opgemerkt dat dit document enkel betrekking heeft op uw identiteit en niet op uw asielrelaas. Betreffende uw taskara, uw schoolrapport en het document uitgaande van de dorpsoudsten en de malik ter bevestiging van uw problemen dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van de Afghaanse identiteitsdocumenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen.

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de

veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkh Rod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing omtrent (i) zijn geboortedatum, (ii) de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over het aantal dreigtelefoontjes dat hij ontving van de taliban en (iii) de subsidiaire bescherming.

Inzake (i) zijn geboortedatum, benadrukt verzoeker dat hij deze in de Gregoriaanse kalender "zonder enige aarzeling" kon vermelden. Hij wijst erop dat een geboortedatum in Afghanistan geen "wezenlijk onderdeel van de identiteit" vormt en dat geen geboorteakte wordt opgemaakt. Er wordt dan ook niet naar de geboortedatum verwezen en deze wordt later, op de taskara, bij benadering geschat. Gelet op het feit dat geen belang wordt gehecht aan geboortedatum in de Afgaanse context, kan de vaststelling dat verzoeker zijn geboortedatum in de Afgaanse kalender niet "in zijn geheugen gegrift heeft" er niet toe leiden dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Inzake (ii) de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over het aantal dreigtelefoontjes dat hij ontving van de taliban, meent verzoeker dat hij doorheen de procedure steeds verklaard heeft dat hij twee dreigtelefoons kreeg van de taliban en voert aan dat "als verzoeker dan ook verklaart dat hij maar één telefoontje kreeg, dan dient dit begrepen te worden als één telefoontje dat hij ernstig nam". Hij wijst er bovendien op dat er "vele vertalers/vertalingsstappen" waren omdat de tolk Engels sprak, zodat er mogelijk een misverstand is ontstaan.

Verzoeker meent immers dat hij consistent is geweest in zijn relaas, doch "de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakt er een verwarrende opsomming van." Hij benadrukt bovendien dat het misverstand gekaderd moet worden in het urenlang durende persoonlijk onderhoud. Hij meent dan ook dat deze vaststelling onvoldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker verwijst immers naar zijn gedetailleerde verklaringen over zijn tewerkstelling, waarmee de commissaris-generaal evenwel geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker meent dan ook dat zijn relaas enkel als ongeloofwaardig kan worden beschouwd indien er daadwerkelijk tegenstrijdigheden worden vastgesteld, doch dit is in onderhavige beslissing niet het geval.

Wat de (iii) subsidiaire beschermingsstatus betreft, wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 16 april 2016 maar niet naar het meer recente rapport van EASO van december 2017 over de veiligheidssituatie in Afghanistan. De commissaris-generaal baseert zich aldus niet op de meest recente rapporten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Surkhrod, terwijl hij zelf aangeeft dat de veiligheidssituatie volatiel is. Verzoeker verwijst vervolgens naar informatie uit het EASO-rapport met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad en Nangarhar. Hij besluit dat:

“Samengevat kan worden gesteld dat er weldegelijk een zeer ernstige onveiligheidssituatie is ontstaan in Jalalabad – Nangarhar en dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook volstrekt onterecht geen subsidiaire bescherming gunt aan verzoeker; alleszins baseert de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich op verouderde rapporten en negeert hij straal, het veel recentere en up to date, eigen rapport.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 20 november 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- uittreksel uit *“Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation – Update”* van EASO van mei 2018;
- uittreksel uit *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van EASO van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad merkt op dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het volharden in zijn verklaringen en zijn vrees voor vervolging omwille van de taliban en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de omstandige en pertinente motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen belang wordt gehecht aan geboortedatums in de Afghaanse context, dat er geen geboorteakte wordt opgemaakt en dat de leeftijd later, bij benadering, op de taskara wordt geschat, is de Raad van oordeel dat dit verweer geen afdoende verklaring kan bieden voor de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn Afghaanse geboortedatum enkel bij benadering kan vermelden, dit gelet op het feit dat hij zonder enige aarzeling zijn geboortedatum kan vermelden in de Gregoriaanse kalender (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3). Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker zijn geboortedatum kent in de Gregoriaanse kalender, zonder deze eerst gehoord te hebben in de Afghaanse kalender. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat deze vaststelling afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn leeftijd. Zulks vormt dan ook een indicatie dat verzoeker geen zicht wil bieden op zijn daadwerkelijke leeftijd en identiteit en doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Ook verzoekers betoog dat zijn verklaringen moeten worden beoordeeld in een rurale Afghaanse context, klemmt met de informatie in het administratief dossier. Verzoeker heeft immers aangegeven dat hij tot het vierde jaar middelbare school een opleiding heeft genoten en een taxichauffeur was tussen de stad Jalalabad en het district Surkhrod, dat hij tijdens de laatste jaren voor zijn vertrek als chauffeur werkte voor een directeur van een elektriciteitsmaatschappij (DVZ-verklaring, stuk 10, p. 4-5).

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoeker bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal dreigtelefoontjes dat hij ontving van de taliban. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij doorheen de procedure steeds verklaarde dat hij twee dreigtelefoontjes ontving. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker verklaarde *“Hoeveel dreigtelefoons ontving u? Één”* (Ibid., p. 16) en *“Ik ga uw verklaringen op de DVZ verder voorlezen: “Ik deed verder met mijn werk... tot... ze zeiden dat ik geen gevolg heb gegeven aan hun vraag en dat ze me daarom zouden doden”. Tijdens uw eerste gehoor zegt u dat u twee dreigtelefoons ontving, nu zegt u dat u maar één dreigtelefoon ontving. Hoe komt dat?”*

*Ik kan het eerste gehoor nog herinneren alsof het de dag van gisteren gebeurde. Ik heb toen gezegd dat ik één dreigtelefoon heb ontvangen en één dreigbrief en toen ben vertrokken. Na die dreigtelefoon heb ik nog verder gewerkt, na de dreigbrief niet meer.” (Ibid., p. 16-17). Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift opmerkt dat “als verzoeker dan ook verklaart dat hij maar één telefoontje kreeg, dan dient dit begrepen te worden als één telefoontje dat hij ernstig nam”, ziet de Raad niet in waarom verzoeker zou nalaten om een dreigtelefoon van de taliban te vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud wanneer hiernaar gevraagd wordt, louter en alleen omdat hij dit telefoontje aanvankelijk niet ernstig nam. De Raad merkt verder op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden met de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen. Verzoeker voert aan dat de tolk in het Engels vertaalde, doch de Raad merkt op dat hij niet *in concreto* aantoont op welke manier dit gegeven een negatieve invloed zou hebben gehad op zijn verklaringen of de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoeker niet aantoont dat deze niet overeenstemmen met wat hij in werkelijkheid heeft verklaard. De opgeworpen vermeende vertaalproblemen of misverstanden kunnen geenszins een verklaring vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. De commissaris-generaal stelde dan ook op omstandige, pertinente en correcte wijze vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal dreig telefoons dat hij ontving en deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat hij steeds consistent geweest is in zijn relaas en dat de commissaris-generaal een “*verwarrende opsomming*” maakt.*

Waar verzoeker voorhoudt dat bovenstaande vaststellingen onvoldoende zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten, gaat hij voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen tevens wordt ondergraven doordat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker de dreigtelefoon van de taliban zou afdoen als een grap en hier niemand van op de hoogte zou stellen, gelet op zijn verklaringen dat zijn werkgever hem reeds had gewaarschuwd voor problemen met de taliban en hem had gevraagd om hem hiervan op de hoogte te brengen, (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud over het moment waarop hij zijn werkgever inlichtte over de bedreigingen door de taliban. Verzoeker voert geen dienstige argumenten aan ter betwisting van deze pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan opdat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn gedetailleerde verklaringen over zijn tewerkstelling als chauffeur voor M.R., merkt de Raad op dat deze tewerkstelling in de huidige stand van het onderzoek niet wordt betwist. De Raad merkt echter op dat dit gegeven niet volstaat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker dient zijn problemen *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft hierbij in gebreke.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw geboortedatum ernstige vragen oproepen. Zo verklaart u op 12 mei 1991 te zijn geboren. Wanneer het CGVS informeert naar uw geboortedatum in uw eigen, Afghaanse kalender antwoordt u, hoewel u deze datum precies weergeeft in de Gregoriaanse kalender, de kalender niet goed te beheersen. Gevraagd naar uw geboortjaar in de Afghaans/Perzische jaarrekening verwijst u naar de Afghaanse maand jauza (22.05 – 21.06). Wanneer het CGVS nogmaals informeert naar uw geboortjaar in de Afghaans/Perzische kalender stelt u uiteindelijk te denken ongeveer in het jaar 1370 te zijn geboren (cgvs, p.3). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat 12 mei 1991 in de Gregoriaanse kalender overeenstemt met 22 saur 1370. De vaststelling dat u verklaart tot en met de negende graad school te gelopen in Afghanistan en uw geboortedatum wel precies in de Gregoriaanse kalender kan weergeven maar bijzonder moeizaam en weinig precies in uw eigen Afghaans/Perzische kalender roept ernstige vragen op. Het doet het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke geboortedatum en identiteit en in het kader van uw asielaanvraag een geboortedatum hanteert die werd opgemaakt na uw vertrek uit Afghanistan.

Verder dient gewezen te worden op uw weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aangaande de bedreigingen die u van de taliban ontving vanwege uw tewerkstelling als chauffeur voor M.R.. Zo stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u de dreigtelefoon uitgaande van de taliban met niemand, zelfs niet met uw vader, besprak omdat u niet zeker wist of het een echte bedreiging dan wel een flauwe grap

betrof. Deze bewering kan niet overtuigen. U stelt immers zelf dat uw werkgever u drie of vier maanden voor de ontvangst van de telefoonoproep reeds waarschuwde voor mogelijke problemen en u aanmaande hem hiervan op de hoogte te brengen. Rekening houden met deze verklaring kan aan uw bewering dat u gedurende drie tot vijf minuten telefonisch bedreigd werd door de taliban en vervolgens bedacht dat dit ook een flauwe grap kon zijn en niemand in uw omgeving, noch uw vader noch uw werkgever, hiervan op de hoogte bracht kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Bovendien dient gewezen te worden op uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken waar u stelde dat u na de telefonische bedreiging door de taliban uw werkgever hiervan op de hoogte bracht (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Die zou u vervolgens gerustgesteld hebben waarna u uw werk hervatte. De vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u uw werkgever op de hoogte bracht en na diens geruststellende woorden uw werk hervatte terwijl u tijdens het gehoor voor het CGVS beweert dat u aanvankelijk niemand, ook uw werkgever niet, op de hoogte bracht van de dreigtelefoon en pas nadat u een dreigbrief ontving uw vader en uw werkgever informeerde over de dreigtelefoon die u enkele dagen voordien ontving waarna u uw werk voor bekeken hield (cgvs p.9 en 16) ondergraaft dan ook volkomen de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende uw problemen met de taliban in Afghanistan.

Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u dat u slechts één telefoonoproep van de taliban ontving (cgvs p.9 en 16). Ook deze bewering roept ernstige vragen op. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u immers dat u vijf dagen nadat u uw werkgever op de hoogte bracht van de eerste dreigtelefoon een tweede dreigtelefoon van de taliban ontving. Tijdens deze telefoonoproep werd u bedreigd met de dood omdat u geen gevolg gegeven had aan de eisen van de taliban (vragenlijst CGVS – vraag 3.5). De vaststelling dat u op 29 mei 2017 op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u twee dreigtelefoons ontving waarbij tijdens de tweede telefoonoproep concrete en duidelijke bedreigingen ten aanzien van uw leven werden geuit en dat u een half jaar later tijdens het gehoor voor het CGVS nog slechts weet heeft van één enkele telefonische bedreiging ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende uw problemen met de taliban in Afghanistan. Uw verklaring voor de hiervoor aangehaalde tegenstrijdigheden, dat de tolk tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slordig tewerk ging, kan niet overtuigen. Uit de neerslag van dit gehoor blijkt dat uw verklaringen op het einde van het gehoor werden voorgelezen waarna u dit ondertekende.

Op basis van voorgaande elementen dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw asielprocedure uw asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient dan ook te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een identiteitsdocument (taskara), een document uitgaande van de dorpsoudsten en de malik ter bevestiging van uw problemen, een tewerkstellingsattest, een schoolrapport en een dreigbrief uitgaande van de taliban) herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Aangaande het identiteitsdocument (taskara) dat u neerlegt dient te worden opgemerkt dat dit document enkel betrekking heeft op uw identiteit en niet op uw asielrelaas. Betreffende uw taskara, uw schoolrapport en het document uitgaande van de dorpsoudsten en de malik ter bevestiging van uw problemen dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van de Afghaanse identiteitsdocumenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berybommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviserd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekers verweer dat geen rekening werd gehouden met het "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation – Update" van EASO van december 2017 kan dan ook niet dienstig worden aanvaard. De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert geen andere elementen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Surkhrod in de provincie Nangarhar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP